U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **M. H.**, zastoupené Ing. Jiřím Plickou, obecným zmocněncem, bytem Čenkov 147, Jince, adresa pro doručování P.O.Box č. 21, Praha 98, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2008, č. j. OAM-377/VL-07-12-2008, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 4. 2010, č. j. 61 Az 42/2008 – 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) ze dne 16. 4. 2010, č. j. 61 Az 42/2008 – 28, kterým bylo dle ustanovení § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 19. 5. 2008, č. j. OAM – 377/VL – 07 – 12 – 2008. Tímto rozhodnutím byla jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), zamítnuta žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany.

Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud nejprve v souladu s ustanovením § 104a s. ř. s. zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým

významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz.), v němž vyložil neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele". Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu*". Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přípustná v následujících typových případech:

1. Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.
2. Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
3. Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
4. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:
a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Kasační stížnost není dle názoru Nejvyššího správního soudu přijatelná.

Krajský soud dospěl k názoru, že rozhodnutí stěžovatele vykazuje vady, pro které je nutné jej zrušit a věc vrátit stěžovateli k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud se s tímto názorem krajského soudu ztotožňuje. Stěžovatel se v rozhodnutí, jímž žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany zamítnul jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu, nevyslovil, proč dospěl k závěru, že žalobkyně podala žádost pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, stejně jako se nevyjádřil k otázce, zda žalobkyni nesvědčí některý z důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a zákona o azylu.

Krajský soud v souladu s judikaturou zdejšího soudu pro tyto vady rozhodnutí stěžovatele zrušil, když odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 – 48, a ze dne 11. 2. 2009, č. j. 1 Azs 107/2008 – 78.

Pátý senát zdejšího soudu specifikoval ve shora uvedeném rozhodnutí tři podmínky, při jejichž současném splnění je správní orgán oprávněn zamítnout žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu. Současně konstatoval, že tyto žádosti je nutno posuzovat v souladu s komunitárním právem. Stěžovatel ve svém rozhodnutí prověřil první a druhou podmínku dle shora specifikovaného rozhodnutí – zda žadatelce hrozí vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny a zda mohla žadatelka požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Nevypořádal se však s tzv. třetí podmínkou, když neposoudil, zda je žádost o udělení mezinárodní ochrany podána skutečně pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Nejvyšší správní soud ověřil, že stěžovatel se k této otázce ve svém rozhodnutí vůbec nevyjádřil, pouze popsal skutečnosti uváděné žalobkyní v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany bez toho, aby je jakkoliv hodnotil.

Současně zdejší soud v rozsudku ze dne 11. 2. 2009, č. j. 1 Azs 107/2008 – 78, vyslovil, že aplikace § 16 odst. 2 zákona o azylu nezbavuje správní orgán povinnosti zkoumat, zda žadateli nesvědčí důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a zákona o azylu. Tato úvaha musí být obsažena v odůvodnění jeho rozhodnutí. Správní orgán tedy musí před aplikací ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu dostatečně prověřit, zda žadateli nesvědčí žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, tyto svoje závěry v odůvodnění rozhodnutí uvést a až poté je oprávněn žádost podle výše citovaného ustanovení jako zjevně nedůvodnou zamítnout se závěrem, že z postupu žadatele je patrné, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění (blíže KOSAŘ, D., MOLEK, P., HONUSKOVÁ, V., JURMAN, M., LUPAČOVÁ, H. *Zákon o azylu. Komentář.* Praha : Wolters Kluwer ČR, 2010, s. 259).

K námitce stěžovatele, že odkaz na judikaturu, jež byla vydána až po napadeném správním rozhodnutí, je popřením zásady právní jistoty a stěžovatel v něm shledává nepřípustnou retroaktivitu, kdy se navíc jedná o soudní rozhodnutí vykládající zákon v rozporu s předcházející judikaturou, Nejvyšší správní soud uvádí, že si je vědom, že rozhodnutí stěžovatele bylo vydáno před citovanými rozsudky kasačního soudu. Nicméně je třeba zdůraznit, že smyslem zákonné úpravy je dodržení zásady *non-refoulement* v širším pojetí, tedy zabránit vycestování cizince do státu, kde by mu hrozilo nebezpečí na životě, tělesné integritě či lidské důstojnosti. Tato ochrana cizince je dána již ze samotné podstaty mezinárodní ochrany jako celku a výklad Nejvyššího správního soudu je její bližší specifikací. Podstata institutu azylu a doplňkové ochrany, či dříve překážek vycestování, však zůstává nezměněna. Tato zásada má základ v řadě mezinárodních závazků České

republiky (k tomuto blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2009, č. j. 1 Azs 107/2008 – 78). Rozsudek krajského soudu nelze bez dalšího vnímat jako výtku vůči nesprávnému postupu a rozhodnutí správního orgánu, krajskému soudu však nezbylo než respektovat aktuální výklad Nejvyššího správního soudu ve vztahu k dotčeným právním předpisům.

Stěžovatel rovněž argumentuje, že k naplnění zásady *non – refoulement* z jeho strany došlo již v řízení o správním vyhoštění, kdy ve vztahu k žalobkyni posuzoval tzv. důvody znemožňující vycestování dle ustanovení § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, z čehož dovozuje, že nemůže být pravdou tvrzení soudu, že se otázkou hrozící vážné újmy v zemi původu ve vztahu k žalobkyni nezabýval. Tvrdí, že se Nejvyšší správní soud dosud nikterak nevypořádal s nežádoucí duplicitou posuzování existence hrozící vážné újmy v řízení o správním vyhoštění a řízení o mezinárodní ochraně. K této námitce kasační soud podotýká, že s ohledem na výše uvedené je povinností stěžovatele se v odůvodnění správního rozhodnutí k otázce udělení doplňkové ochrany vyjádřit bez ohledu na to, zda obdobné posouzení již v rámci jiného řízení provedl či nikoliv. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke stěžovateli v jiných věcech k totožně formulované námitce opakovaně judikoval, že této námitce nelze přisvědčit (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 Azs 30/2009 – 50).

Nejvyšší správní soud tak vyhodnotil, že v případě napadeného rozsudku nebylo shledáno žádné zásadní pochybení ze strany krajského soudu, který se svým postupem neodchyluje od výše uvedené konstantní judikatury. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. shledal nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. září 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu